

38.

Mồng 4 Tết Nhâm Tuất (thứ Năm 28/1/1982)

Tìm đến nhà ông Trương đoàn Trung Dũng để nhờ gửi ít bánh mứt cho Đan theo chuyến đi Rạch Giá ngày mai của ông.

Không gặp ông, mà chỉ là người vợ.

Bà trạc tuổi tôi, tiếp tôi vui vẻ. Trong cuộc trò chuyện, bà cứ ngắm nhìn tôi; hồi lâu bật nói:

"Chị đẹp quá mà không hiểu sao anh Đan lại có thể làm như vậy..."

Xong bỏ lửng câu.

Tôi cảm thấy có gì bất ổn trong cách nói của bà, nghe nhói lòng bất chợt, nhưng cũng không tò mò han hỏi.

Một lúc, tự động bà khai hết cho tôi nghe chuyện đan dứu bấy lâu giữa Đan và một cô đào hát tên Yến Thu. Rồi kết luận:

"Sao chị không thử tìm xuống Rạch Giá xem sự việc ra sao. Nếu em là chị, cô Yến Thu đã chết với em rồi!"

Trái tim bóp thắt đau đớn, toàn thân tôi run rẩy, nhưng chỉ lặng im cáo từ bà.

Về đến nhà đã 4 giờ chiều, tôi vội vã thu xếp hai bộ áo quần, đón *cyclo* ra bến xe Miền Tây ngay. Chuyến đi Rạch Giá phải khởi đầu bằng một chuyến Sài Gòn-Cần Thơ, ở đó một đêm, hôm sau mới chuyển về Rạch Giá.

Đêm ở lại Cần Thơ, trong một khách sạn nhỏ, tâm trạng tôi cứ như người đang lâng lâng say thuốc ngủ. Nằm trên giường, lăn qua lộn lại cách nào cũng thấy đau trong ruột trong gan. Đau đến chùng muốn ngọp thở. Đau như thể có ai đang cầm dao mà lóc từng miếng thịt trên thân thể mình.

Đồng thời là một nỗi kinh ngạc. Thật vậy, hơn bất cứ lần nào trong đời từ trước, hơn cả lần vỡ tan mối tình với anh Ngọc, mối tình cùng Nguyễn, tôi mới thật sự biết thế nào là "đau đớn trái tim" trong đêm ngủ lại Cần Thơ.

□

Mồng 5 Tết Nhâm Tuất (thứ Sáu 29/1/1982)

.....

(Bỏ 2 trang vì kinh hãi quá!)

.....

Trong hậu trường rạp hát Rạch Sỏi, tôi cuốn vội các vật dụng riêng rồi chạy bay ra khỏi rạp. Lúc ấy là 2 giờ sáng.

Giữa quốc lộ vắng tanh không một bóng người, tôi cứ vậy mà chạy về phía Rạch Giá. Con đường này dạo trước theo đoàn Sài Gòn III nhiều lần xuống hát nên tôi vẫn nhớ.

Đến một hồi có lẽ là xa lắm, tâm trạng cực kỳ hốt hoảng, mới gặp được một chiếc xe lôi đang từ Rạch Giá đi ngược trở về. Người phu ngừng lại, tôi phóng nhanh lên xe, đưa địa chỉ nhà Lịch.

Đầu óc quay cuồng điên đảo, nước mắt làm mờ cảnh vật, bấm chuông nhà Lịch, để rồi khi cánh cửa vừa mở thì tôi ngã xiêu để anh chỉ kịp đưa tay ra đỡ lấy tấm thân tôi...¹

Lúc 4 giờ sáng trong căn nhà Lịch, tôi viết cho Đan:

"Đan yêu dấu,

Em cảm ơn anh đã đem cho em rất nhiều hạnh phúc từ gần ba năm qua. Đêm nay, tại đây, một nơi rất gần mà cũng là rất xa Đan, em cảm nghe bé nhỏ và cô đơn quá. Em mát Đan hẳn rồi dấu rằng lòng vẫn còn yêu Đan thắm thiết. Trong cuộc đời, đây là mối tình lâu dài nhất mà em có được, và suốt cuộc tình, em sống thiết tha trọn vẹn với tình yêu cho Đan.

Ngày nay, tất tả chạy bay ra khỏi đời anh lúc 2 giờ sáng, lê lét nỗi đau ghê gớm trên từng bước chạy từ Rạch Sỏi về tới Rạch Giá tức là em đã bằng lòng chịu thua Định Mệnh.

Trong sự chịu thua ấy hẳn phải có lòng tha thứ mọi nỗi thống khổ Đan từng và mới tức thì đêm trước đã bắt em phải gánh chịu. Tha thứ, bởi vì giờ đây Đan mới có thể hiểu được thật sự cái tâm hồn mong manh chợt-đến-chợt-đi của người đàn bà lãng đãng Đan từng ôm trong tay ba năm.

Từ đây, có lúc nào vắng lặng đêm khuya mà chợt nghĩ đến em thì xin hãy cầu nguyện cho em đừng bao giờ phải đối diện lại với bất cứ khổ đau nào như buổi hôm nay em đã gặp.

Em."

[]

Mồng 6 Tết Nhâm Tuất (thứ Bảy 30/1/1982)

Sáng sớm, Đan từ Rạch Sỏi tìm đến nhà Lịch trong lúc tôi đang chập chờn trong giấc ngủ sầu héo. Mở mắt ra đã thấy Đan ngồi cạnh tự bao giờ. Sao trong lòng chỉ là một nỗi đón đau xa lạ.

Khuôn mặt buồn bã xanh xao có vẻ như thiếu ngủ, Đan phô bày những lời tha thiết. Tôi lắng nghe nhưng chẳng còn xúc động gì nữa.

Anh nói:

"Anh yêu em từ ngày đầu gặp gỡ cho đến tận bây giờ và mãi mãi về sau. Không còn người đàn bà nào nữa khiến anh có thể yêu như

---

¹ Ngày hôm sau nghe Lịch kể lại: "Lúc mở cửa ra thì thấy trước tôi là một khuôn mặt tràn đầy thống khổ. Tôi cho rằng nỗi đau khổ của Chúa Jésus khi vác trên vai cây Thánh Giá cũng chỉ cao đến thế là cùng!"

từng đã yêu em. Anh có lỗi với em nhiều lắm nhưng hãy tha thứ cho anh. Em đừng bỏ anh, đừng bỏ anh. Cho anh một cơ hội tạo dựng lại tất cả, anh không thể nào để mất em được..."

(Câu cuối lặp lại đôi lần).

Tôi chỉ im lặng, không đáp trả lời nào.

Buổi trưa, Lịch mời chúng tôi uống rượu. Tôi gục đầu uống, nghe bên tai tiếng giục của Đan lẫn của Lịch bảo ăn.

Cứ vậy mà uống nổi đau khổ vào máu, tự mình chống chọi các vết thương trong tim đang còn rất mới bằng những sợi rượu màu huyết dụ. Tôi không hề dám nhìn Đan, nghe thật xa lạ với khuôn mặt và con người từng được tôi thiết tha yêu dấu.

Men cay làm ngây ngất trí não, tôi thốt nghĩ và kinh sợ Định Mệnh với hai chữ Cô Đơn hẳn sâu lên trán từ thuở nào trước đó và sẽ còn kéo dài suốt kiếp. Nghĩ đến một đời dài về sau không thể tìm ra hạnh phúc... (Ba năm với Đan là cả một thử thách ghê gớm của Định Mệnh, giờ đây chỉ một phút giây là gãy đổ tức thì.) Lại cũng nghĩ đến danh dự và nỗi nhục nhã trước gia đình...

Tất cả những cái "nghĩ" này làm quay cuồng đầu óc để bùng bùng trong tim ý muốn được châm dứt tất cả mọi nghiệp quả từ đây.

Nên, đi vào phòng ngủ Lịch dành cho đêm trước với con dao mổ nhọn hoắt (tạm dùng thái *beefsteak* trong bữa rượu), tôi đâm thẳng vào ngực trái của mình một nhát thật mạnh.

Đan phóng theo, dành con dao từ tay tôi. Máu phun ra giường, ướt đẫm cái khăn quàng và chiếc *chemise* đang mặc.

Tôi đưa tay ôm ngực, rồi lại giơ lên nhìn màu máu đỏ.

Ôi đẹp và bi tráng quá! Bao nhiêu thi ca văn chương nghệ thuật trong đời từng biết cũng không đẹp cho bằng màu máu đỏ đang lan ra dưới những kẽ tay tôi trong buổi chiều định mệnh hôm nay.

Thái độ Đan cuồng cuồng, bật kêu thảm thiết rồi vội vàng rút khăn *mouchoir* chặm máu.

Tôi ngược nhìn Đan mỉm cười, nói nhẹ:

"Từ ngày đầu đi vào cho đến ngày cuối ra khỏi đời Đan, em đã đổ máu nhiều quá. Nhất là hôm nay, những giòng máu tuôn trào từ khối tình đau khổ, Đan thấy có đẹp không?"

Giọng điệu kinh hoàng, Đan lớn tiếng gọi Lịch.

(Ôi! Khi Đan hiểu ra nỗi tuyệt vọng trong tôi thì tâm hồn tôi đã bay bổng mất rồi!)

Trên giường, tôi rướn người đau đớn vì những vết may sống không có thuốc tê dưới bàn tay Lịch, và cũng vì bàn tay chặn máu của Đan. Càng rướn, máu càng ứa ra đỏ thắm cả vùng ngực.

Lúc mọi sự đã xong, Đan vỗ về bảo tôi nằm yên, thái độ dịu dàng khôn xiết. Rồi anh đi giặt hết mọi cái gì vấy máu.

Buổi chiều, Đan dìu tôi ra quán ép ăn một tô mì, giọng nhỏ nhẹ:
"Em ăn đi, suốt từ trưa, anh đâu thấy em ăn miếng nào."

Tôi lặng im làm theo những lời Đan bảo, tâm trí như bay bổng trong vô thức.

Lại nghe Đan nói:

"Hai tuần nữa anh sẽ trở về cùng em."

Thế rồi trước cửa nhà Lịch, chúng tôi chia tay nhau lặng lẽ với một nụ hôn Đan đặt lên trán tôi.

□

Mồng 7 Tết Nhâm Tuất (Chủ nhật 31/1/1982)

Nửa khuya, tỉnh dậy từ cơn mê thiếp, tôi nằm suy nghĩ miên man. Hồi lâu, ngồi vào bàn, viết cho Đan những lời đứt ruột. Trời thật lạnh, tâm hồn tôi rách nát.

"Đan yêu dấu,

Em muốn nói với Đan rằng em bị dày vò dần vạt nhiều giữa muôn ngàn ý nghĩ: Vừa muốn chấm dứt cuộc sống chúng ta, cũng vừa muốn tha thứ cho Đan để làm lại mọi sự. Tâm trạng em giống hết anh Ngọc ngày xưa và chị Lan vợ anh Đắc ngày nay. Điều đó xảy ra chỉ vì em đã mệt mỏi quá, thêm muốn hạnh phúc, và em biết rằng hạnh phúc ấy chỉ có thể từ Đan đưa đến. Sự chọn lựa chỉ là do Đan, Đan nên sáng suốt. Nếu thấy rằng em là người đàn bà mà Đan cần thiết thì hãy quay về càng sớm càng tốt. Đừng bao giờ để việc gì trở nên quá muộn. Em sẽ tha thứ hết cho Đan, và chúng mình cùng nhau xây dựng một tương lai mới, quên đi mọi chuyện cũ. Nhưng nếu đã thấy hết cần em thì cũng là quyền của Đan. Em chỉ dám cho Đan một cơ hội này, nhân danh tình yêu và ân nghĩa ba năm mình đối với nhau.

Em tin rằng cái gì con người cũng có thể làm được miễn là quyết chí. Thì hạnh phúc đánh mất và tìm thấy lại, chúng ta cũng sẽ làm được nếu cả hai cùng cố gắng hết lòng làm điều ấy cho nhau. 12 năm trước và 12 năm sau em thay đổi nhiều quá, Đan có nhận thấy vậy không? Em nói ít mong Đan hiểu nhiều.

Sáng nay vết thương nơi ngực nhức nhối vô cùng nhưng em vẫn quyết lòng rời bỏ Rạch Giá. Đan ở lại, suy nghĩ và chọn lựa. Đừng nên mù quáng vì đam mê nhất thời, nhất là Đan cũng đã sống nhiều, lại còn nhiều bổn phận trên gia đình riêng.

Chúng ta đều là người có học, có hiểu biết và lương tâm, em mong cả em lẫn Đan hãy nên vận dụng sự sáng suốt của mỗi người trong quyết định.

Em chào Đan."

Viết xong lá thư, tôi ngồi tần ngần thật lâu, đọc lại lần nữa, lần nữa... rồi bỗng dung vo tròn mảnh giấy như muốn vò nát nó đi...

□

4 giờ sáng mùng 7 Tết Nhâm Tuất (Chủ nhật 31/1/ 1982), từ
giã Lịch, tôi đạp xe lúi ra bến trở về Sài Gòn.

Trời mùa Tết gió lạnh quá. Cả châu thân run rẩy đến tưởng chừng
nhiều lần ngất xỉu.

Vậy mà có một điều lạ là tôi nghe tâm hồn mênh mông trống
vắng, nỗi đau khổ ngút ngàn của bữa hôm qua ở Cần Thơ, ở Rạch Sỏi
đã như một phép lạ mà vơi nhẹ hẳn đi.

Từ bây giờ chỉ là tương lai và tôi phóng mình đến cái tương lai ấy.
Dĩ nhiên phải cần rất nhiều đến nghị lực, công việc, gia đình và bè
bạn... Nhưng tôi tin chắc rằng mình sẽ thắng được nỗi đau khổ vô
cùng vừa mới gặp.

Buổi sáng sớm ngồi ghi những lời này vào cuốn sổ tay trong lúc
chờ chuyển xe đò chuyển bến rời Rạch Giá, tôi không nghe chút nào
oán hận Đan, trái lại *chỉ tội nghiệp mà thương cho Đan* càng nhiều
hơn (điều khác hẳn với tấm lòng tan nát khi từ giã bất cứ mối tình nào
trong định mệnh thưở xưa.)

*Anh hứa đưa em về nơi chân trời tím
Đội chúng ta in bóng trên lưng trời xa
Nhưng em biết muôn đời muôn kiếp sau
Anh với em không hề sống gần nhau...*

Adieu, ta vĩnh biệt người từ đây!

[]